

יזכור

יעקב קרון קירשנר ז"ל

נפל ביום כ"ט באייר תשל"ד (21.5.1974)

בן משה ואסתר. נולד ביום כ"א בכסלו תש"ה (7.12.1944) ברעננה. למד בבית-הספר היסודי 'מגד' שבמקום. אחרי-כן סיים את לימודיו בבית-הספר התיכון החקלאי שבכנות. "יעקב גדל בבית מסורתי שהעניק לו חינוך לאהבת האדם והארץ. מעולם לא פונק. וכך עוצבה מגיל צעיר דמותו - דמות של אדם המוכן להתמודד עם כל בעיה מתוך דבקות במטרה", כך מספר ידידו של יעקב מילדות - אריה. והוא מוסיף במכתבו להורים: "לאחר סיום הלימודים בבית-הספר היסודי אך טבעי היה שיעקב יבקש להמשיך את לימודיו בבית-ספר חקלאי. החינוך שקיבל בביתו - חינוך לציונות ערכית ויחס חם לעבודת האדמה - שכנע אותו כי תקומת ישראל המחודשת תיעשה על-ידי בניית יישובים חקלאיים לאורך גבולות הארץ והוא ראה בבית-הספר החקלאי דרך להגשמת אמונתו זו. בגיל זה תפס יעקב את מקומו בראש הסולם החברתי. ואף התבלט בשכל חריף ובזיכרון מצוין. עמד בכל הבחינות והצליח בכל המשימות שהוטלו עליו. בד-בבד עם חוש-ההומור שלו והנטייה שלו למעשי-קונדס היו בו גם ממידות הברגרות והרצינות. לצד קריקטורות פוליטיות וחברתיות בעלות הומור וברגרות, כתב מאמרים רציניים ומלאי רגש. במוחו התרוצצו תמיד רעיונות מקוריים. לא השתעממנו בחברתו ותמיד ציפינו להפתעה מצדו. הוא נכנס לבית-הספר כנער צנום וקטן וסיים כגבר גבה-קומה, חסון, אך עדיין שובב. כאילו מיאן להתבגר."

יעקב התלבט באיזו דרך יבחר בשירותו הצבאי: האם ימשיך בגרעין במסגרת הנח"ל עד שלב ההגשמה או יתנדב לשרת ביחידה קרבית? ומשום שהיה ממקימי הגרעין, בחר בדרך הראשונה."

יעקב גויס לצה"ל בינואר 1963 ושירת במסגרת גרעין הנח"ל בכורזים. כעבור זמן חלה התפוררות בגרעין ויעקב התנדב לשרת כצנחן בחיל-הרגלים. הוא סיים את הקורסים השונים בהצלחה רבה וכעבור זמן נשלח להשתלמות בבית-הספר לפיקוד ומטה (פוי"ם) של צה"ל, וסיים שם בהצטיינות. במסגרת לימודים אלה מצא את דרכו לחוג ללימודי היהדות. עז היה רצונו לתהות על קנקנם של מושגים ותופעות בחיי העם היהודי ולהגיע לשורשי הויתו. עבודותיו הסמינריוניות זכו להערכה רבה, וכפי שמעיד חברו לקורס, שמואל אבנרי, "גילה יעקב בלימודיו חריצות רבה, התמדה, כושר תפיסה וראייה בוחנת ומעמיקה. הוא עמד בשורה הראשונה של נבחרי החוג, כשהוא מקרב אל לימודי היהדות חניכים נוספים."

עם סיום לימודיו בפוי"ם עבר יעקב לפיקוד בשדה כמג"ד. ואז הוענקה לו דרגת סגן-אלוף. כמפקד ידע יעקב לאחד בתוכו את התקיפות וההחלטיות של מג"ד בצנחנים עם גמישות והתחשבות בלתי-רגילה לכפופים לו. הוא היה מלא הבנה והתחשבות כלפי החייל הפשוט, והדבר הגיע לפעמים עד כדי שינוי פקודה שכבר ניתנה.

ברשימה, שבה העלה מפקדו קווים לדמותו, כתב: "בספר קורות הימים של הצנחנים שזור חוט-השני שטוה יעקב במעליו" - מפעולות התגמול בשנים 1964-1967 בגזרת הירדן, מפעולות קלקיליה, דיר-רפאת וסמוע, דרך מרדפים אין-ספור בין צוקי נחלים ומערות במדבר יהודה. הגדולה שבפעולותיו היתה פעולת 'כראמה' בשנת 1968. לאחר מכן הועתקה פעילותו לגבול הלבנון. הוא נטל חלק ופיקד על פעולות מוטסות בהליקופטרים ומונחתות מהים ובפשיטות ליליות ארוכות טווח אל קיני המחבלים בהרי הלבנון. הדי כל אותן פעולות מצאו להם ביטוי נרחב מעל דפי העיתונות. כשפרצה מלחמת יום-הכיפורים שירת יעקב במטכ"ל

והועבר לסיני. הוא נלחם מעבר לתעלה - באפריקה, ושם קיבל לפיקודו את הגדוד שלחם בחווה הסינית. שם נפלו מיטב לוחמיו ומפקדיו. גדולתו היתה ביכולתו להוקיר ולהעריך את מפקדי הגדוד על פעולתם במלחמה ועם-זאת להעמיד לפניהם משימות ודרישות בחיי היום-יום. במגעו הפשוט עם הבריות ידע יעקב לקנות את לב כולם. הוא היה ישר בדיבורו ובמעשיו בכל דרך חייו הפשוטה. מספר רס"נ דרורי: "בלילות הרבים שבילינו יחד תחילה בדרום וכשעלה הגדוד לקו המובלעת ברמת הגולן במלחמת ההתשה, עת שהינו בתל-שאמס, החלפנו חוויות רבות על אורח חייו כקצינים, על משפחותינו ועל מאזן הפעילות של קצין קרבי בתחומי החברה מחוץ למסגרת הצבאית. הפליאה אותי לא אחת מידת רגישותו כלפי הבית, המשפחה והילדים, חרף התנהגותו הקשוחה וחי-השדה הקשים. רצונו להמשיך וללמוד ותחומי התעניינותו במדעי היהדות ובהיסטוריה הישראלית לא תאמו את אופיו הפשוט. ידיעותיו וסקרנותו בתחומים אלה היו מעל ומעבר למסות 'האיבר הפשוט' שלבש. ימים ולילות נהג יעקב להסתובב בין המוצבים ולעודד את חייליו הנתונים בלחץ ההפגזות זה ימים רבים. אומץ לבו הטריד לא פעם את מנוחתו, עת היה מסייר בקו בלא לשעות לשריקות הפגזים ולנביחת המרגמות. החיוך והביטחון העצמי הוקרנו על כל הסובבים אותו והשרו אוירת שלווה גם ברגעים הקשים".

ביום כ"ט באייר תשל"ד (21.5.1974) נפל יעקב בקרב ברמת-הגולן, עת נפגע מרסיס של פגז שחדר לבונקר שישב בו. הובא למנוחת עולמים בבית העלמין שברעננה. השאיר אחריו אישה, שני בנים והורים.

במכתב לרעייתו כתב חברו לקרב: "אבדה לנו אישיות שאפשר היה להישען עליה בעת צרה, לשמוע עצות והחלטות נבונות ולהקשיב לדברי הומור שתרמו להעלאת המורל".

קורות חייו ומאמרים לזכרו ראו אור בספר "ואני זוכר אותם אחד אחד", לזכר בני רעננה שנפלו במערכות ישראל.